

במה טומנין פרק רביעי שבת

(א) [ומספחה פ"ד] ט. לקמן
קשה: קמו: א. [ע"י מוס'
לקמן קשה: ס"ד'ה ויודין,
(ד) [ומספחה פ"ו] ט. רש"י
מ"י ע"ש, (ו) לקמן קמ"ה,
(ז) כ"ה ט. (ח) י"א אב"ג,
(ט) [ומספחה כ"ה פ"ד],
(י) ח"מ מ"ו, ט. [ועל מ"ה],
(יא) נ"ש ו"ט, ט. (י"ב) [רש"י],
(יג) ט"ה זענען ולא כ"ה
במשיחה והיינו כ"ה א"י כ"ה,

לעני רש"י

ט"ש ערמה.
אלר"ם. צ"ק (אלר"ם).

מוסף רש"י

שגדון לעצום. שמתק
להסך [קטנו כ"ה]. צ"ק
לקשר. מערב שבת (ט"ו).
הקש שער גבי המטה.
ומתמח להקשה ומתקלה הוא
וכ"ה לזכר עליו ומענינו
כדי שיהא ק"ף וכן לזכר,
לא יענינו בידו. ומתקלה
הוא, אבל מענינו בידו.
במשיחה וטלטול מן הסך הוא
דלא שמה טלטול [קטנו
קמ"ה]. או שהיה עליו
בר או סדין. דלא דעמיה
דק"ה לשיבט ממתח חרות
כלי עליו (ט"ו). מכניס אדם
מלא קופתו עפר. כ"ה
והוא נמקם מלא, וערשה
בה כל צרכיו. ולא אמתק
על גבי לזכר קשה בית
צ"ק דוטרעל (כ"ה ח.).
והוא שיהיה לו קרן זווית.
ולא עשה, דמחמת מילתא
דלכ"ה ק"ף ע"י לה, ומתק
תיחת קאמר אש"י מתק
לא חסירה ולא חמשה אלא
הכנה (ט"ו).

מוסף תוספות

א. ואפי' טמן בהן אין
מטלטלין אותן. ח"י ה"ן.
ב. להטמנה. מוס' הא"ש.
מיהו ייחדן להטמנה אפי'
בשל הפתק מטלטלין
אותן. ח"י ה"ן. ג. [אפי"ג]
דישיבה שלא בהומנה
גריעה מהומנה גרידא.
רש"י. וכ"ש אם חשב
עליהן כשמואל ואפי"פ
שלא ישב. רש"י. ט. שלא
מצאנו הומנה מועלת כ"א
לזכר מוקצה לשו"י מוכן,
וה"נ הני פקודין וציפא הן
מוקצין ודסתמיהו לטויה
קיימי, ומש"ה בעי הומנה
ובלא הומנה אסורי. מוס'
ר"י. ה. ולא יצא. מוס'
הא"ש. ו. ולא יצא. בהם.
מוס' הא"ש. ז. אבל
בעלמא לא. מוס' הא"ש.

נוטל אם הכיסוי. אלמא זהךך דטמן נמי קאסר לטלטולי אלא על ידי כיסוי: יחדן להטמנה. לעולם: רבינא אומר. לעולם דקאמרי רבא אם טמן בהן מותר לטלטל דכמאן דיהדן להכי דמו ורבא לאו אמתניתין קאי דמתניתין בגיזין של הפתק דודאי עמיד להחזיקן משם ולא יחדן לכך: הפסק. מערכה גדולה שעורכין ומושיבין להקצותן לסחורה שקורין ט"ש צין של נגדים צין של אמר צין של חגבים וצפר מלות: חריוס. ענפים קשים כעץ. משהוקשו שדראות של לולגין ופלו עלין שלהן קרי להן חריות: שגדון. כל (לקיטת) ט' [קציאת] תמרים קרי גדירה: צריך לקשר. לקשר יחד מבעוד יום להוכיח שלישייה עומדים ואם לא קשרם יחד אסור לטלטלן למחר ללא הוי יחוד במחשבה: ורז אפי' אמר ישב עליהן מבעוד יום: ואפי' שלא חישב עליהן לישב למחר גלי דעמיה דלישיבה קיימי: פקודין. פשתן סרוק שנותנין על המכה: ציפא. אמר מנופך הניתן על המכה: צומן שזענען צמון. גלי דעמיה דלמכה קיימי להניחן עליה בצבת ללאו לרפואה ניניהו אלא שלא ישרטו מלבושיו את מכתו והוא ליה כמלבוש דעלמא. אבל לא זענען צמון ללאו מלבוש ניניהו הוה ליה משאוי ואין יוצאין צו לר"ה: ואם ילא בהן כו'. היינו כרז אפי' דאמר ישב אפי' שלא קשר ולא חישב: אף אן נמי סנינא. כרז אפי': קש. סתמיה לטינא קאי לזנבים או להסקה ומוקצה הוא ולא היה תמון על המטה ולא לשכב עליו ובה בצבת לשכיבה שלא יהא צדור וקשה: לא יענינו צידו. שאסור לטלטלו: אבל מענינו גנופו. כלומר יד או שהיה עליו כר או סדין. ששכב עליו מבעוד יום ואפי' שלא יחדו לכך ולא חישב עליו דהיינו כרז אפי': ומאן טא. דלעיל דאמר צריך לקשור ופליג אדרבן שמעון: ולא ידענא. זעירי קאמר לה: דערידי. ולא יכלו לקשור מבעוד יום והתם הוא דשרי בלא קישור אבל בעלמא לא: מנינים מלא קופתו עפר. לכסות צו לואה ורוק ומערה העפר צביתו לארץ ונטולו תמיד לכל רכיו: והוא שייחד לו קרן וויס. דהוי כמון ועמוד לכך אבל נתנו בצמנע צביתו למדרס רגלים הרי הוא בטל לגבי קרקעית הצית ומוקצה ואסור: כרזן שמעון. דשרי במחשבה בעלמא שאין מעשה מוכיח שעומד לעשות רכיו: דבר מעידי מעשה. צן מעשה הוא שיכול לעשות צן מעשה הוכחה: לימא כסנאי. הא דרז יהודה במידי דלאו צר מעשה: חפין. משפשיין את הכלים בצבת לצמנא: חוץ מכלי כסף בגריסון. כמין עפר שגבל בצבית של יין וקורין לו אלו"ס והוא עיקר מקון כלי כסף וגורר אותו שהכסף רך והוא ממתק שהוא אצ דגרייר רך אלא משום מוקצה קאסר ליה ומנא דשרי כגון שהכניס מלא קופתו לכך ועירה על גבי קרקע ומאן דאסר קסבר צעין מעשה וזה לא יכול: לא דכולי ענמא. במידי לגרור אסור כרזי יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור ומאן דשרי כר"ש. ומיהו גרמקון אסור דודאי גרייר ומודה ר"ש צפסיק רישיה ולא ימות [לקמן ע"ה]: לא יחוף צן. צנתר וחול שערו בצבת מפני שמשיירו: נזיר

אלא אי איתמר בו'. אין גירסא זו נכונה דלכאורה משמע שרצא עלמנו היה מקשה וטפי הוי ניחא אי הוה גרס אלא אמר רבא אבל לפי זה הוה צריך לומר דרבינא לפלוגי אמא: רבינא אומר בשל הפתק שנו. ומילתא דרצא דקאמרי מעיקרא וצ"היה של הפתק ומינה דרצא קאמר לא שנו משמע דאמתניתין קאי והא מתניתין מיירי בשל הפתק וי"ל דרישא מיירי בכל גיזי אמר צין של הפתק צין שאינם של הפתק לדין מטלטלים אותן וקאמרי רבא לא שנו בהנהו שאינה של הפתק אלא שלא טמן בהן אבל טמן בהן מטלטלים אותן והא דקמי סיפא כילד הוא עושה כו' בשל הפתק קאמרי ואפי' שטמן בהן אין מטלטלין כיון שלא הזמין:

ורב אפי' אמר ישב אפי' שרא קשר ושאר חישב. רבינא שמשון הזקן פסק כרז אפי' מדקאמר בצמון רז אפי' שהוא צמנא מתני' נמי דיקא' ור"ט פוסק כרז מנח קושיא כמו שפורסם צפרק כל הכלים (לקמן דף קכו. ד"ה ר"י אומר וכו'): **בפקודין ובציפא.** פ"ח כיפה שיש בה שער ונותנין אותה צראש הקטר ונראה שהוא שער ראשו: אבל לא צבעין בשמן אין יוצאין בהן. לאו דוקא אין יוצאין דאפילו לטלטלם אסור לפי שאינם מוכינים אלא נקט אין יוצאין אגב רישא ובצמון נמי דקאמרי אבל ילא צן שעה אחת מבעוד יום לאו דוקא ילא דהוא הדין ישב צהן צביתו: **ואם יצא בהן שעה אחת כו'.** אפי' שאלו צבעו אהת חישב היינו כרז אפי' דאמר ישב אפי' שלא חישב ולא קישר קשה לר"י רישא דקמני יוצאין בהן צומן שזענען מאי אריא צענן אפילו חישב נמי דהא כיון דמתיר ילא אפי' שלא זכע ולא חישב כל שכן חישבה ולא זכע דלכאורה ישיבה גריעא ממתשבה וכן נמי יליאה ומיך דהאי דקאמרי צענן לא לזאת צהן בצבת אלא כדי לזאת צהן מבעוד יום ואחר כך נמלקו ואפי"ה יכול לזאת צהן בצבת: **ולא ידענא אי בית האבל הוה.** פ"י אי משום צית האבל המיר אי משום צית המשתה: רזי

יהודה מוכניס אדם מלא קופתו עפר ועושה בה כל צרכו דרש מר זוטרא משמיה דמר זוטרא רבה והוא שיחד לו קרן זווית אמרו רבנן קמיה דרב פפא כמאן כרבן שמעון בן גמליאל דאי כרבנן האמרי בעינן מעשה אמר להו רב פפא אפילו תימא רבנן עד כאן לא קאמרי רבנן דבעינן מעשה אלא מידי דבר עבידא ביה מעשה אבל מידי דלא בר מיעבדא ביה מעשה לא נימא כתנאי בכל יחפין את הכלים חוץ מכלי כסף בגרתקון ה' הא נתר וחול מותר והתניא ג' נתר וחול אסור מאי לאו בהא קמפלגי דמר סבר בעינן מעשה ומר סבר לא בעינן מעשה לא דכולי עלמא לא בעינן מעשה ולא קשיא ה' (הא רבי יהודה הא ר' שמעון) הא ר' רבי יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור הא ר' שמעון דאמר דבר שאין מתכוין מותר במאי אוקימתא להא דשרי כר"ש אימא סיפא אבל לא יחוף בהם שערו ואי ר"ש משרא קשרי דתנן נזיר

הוא עיקר מקון כלי כסף וגורר אותו שהכסף רך והוא ממתק שהוא אצ דגרייר רך אלא משום מוקצה קאסר ליה ומנא דשרי כגון שהכניס מלא קופתו לכך ועירה על גבי קרקע ומאן דאסר קסבר צעין מעשה וזה לא יכול: לא דכולי ענמא. במידי לגרור אסור כרזי יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור ומאן דשרי כר"ש. ומיהו גרמקון אסור דודאי גרייר ומודה ר"ש צפסיק רישיה ולא ימות [לקמן ע"ה]: לא יחוף צן. צנתר וחול שערו בצבת מפני שמשיירו: נזיר

יש א מיי פ"ה מהל' שבת הל"ע טמן לאוין סה טו"ש"ע א"ח"ט סימן רנט סעיף א:
ב ב ג מיי פ"ה מהל' שבת הלכה כא טור סעיף א:
בא ד מיי פ"ט מהל' שבת הלכה כה טור ש"ע סה סעיף כד [וכ"י ט"ה סעיף ג]:
בב ה ר מיי פ"ה מהל' שבת הלכה כה טמן סה טו"ש"ע א"ח"ט סי' שח סעיף ז' וסומן ט"ה סעיף ז':
בב ז מיי פ"ה מהלכות שבת הלכה כה טמן סה טו"ש"ע א"ח"ט סימן סג סעיף ט':

רבינו הגנאל

וקי"ל כרזא דאמר שלא שנו אלא שלא יחדן להטמנה, [אבל יחדן להטמנה] מטלטלין אותן, דהא ר' נמי תני ברוותיה. ורבינא דהוא בראיה אוקמה למשנתו בשל הפתק. פי' הפתק, לשון יוני הוא, כגון ארצו המוטל לסחורה כדתנן בע"ז [ט"ו] החובבים הבאים מן הסליה אסורין ומן הפתק מותרין, ונביא [שם] חובבין והקפלוטאות הבאים מן הפתק ומן הארצו ומן הספינה מותרין, כדתנין גיזי צמר של הפתק אין מטלטלין אותן אם התקין בעל הבית להשתמש בהן מותר. חריות של דקל שגדון לתעיס ונמלק עליהן לשיבה. אוקימנא ר' חנינא בן עקיבא אומר צריך לקשר, ר' שמעון בן גמליאל אומר אין צריך לקשר. אמר רבה בר בר חנה הילכתא כרשב"ג. ואפי"ג דאמר רב יקשור הא אמר שמואל יחשוב כרבה בר בר חנה. ור"י אפי' נמי דאמר כי האי תנא, דתני יוצאין בפקודין ובציפא כו', פי' פאה נכרית והוא שיער שעושה (ככפה) [לכיפה] והקטר נותן בראשו ונראה כי אותו שיער (שבכיפה) שיער ראשו הוא, ואם יצא בהן שעה אחת מבעוד יום דיי. הא דאמר רב אפי' עריפא מרשמואל, ונמצא רב לגביהו יחיד ויחיד ורביס הלכה כרביס. הא דאמר רב יהודה מניס אדם מלא קופתו עפר, כבר פרשתיה במסכת י"ט. דלא (אכרע בהא מילתא) [בר מייעבדא ביה מעשה]. נימא כתנאי בכל חפין את הכלים כו', מלשון אשה חופפת וסודקת כו'.

6) עין ערוך ע"ה פתק.